

[Kurt Brauer.]

har ret til, hvis borgerne vil det, at overtage den forpligtelse, som lovforslaget forestiller sig skal overvæltet på forældrene.

Jeg må stadig væk efterlyse partiet venstres holdning til gratisprincippet i almindelighed, hvor pædagogiske hensyn taler derfor:

Fru Hanne Reintofts dagsorden ødelægger i grunden lidt af debatten om dette spørgsmål, for hvad skal nu de stakler i regeringspartierne gøre, som har solgt deres salighed til „støvsugerbanden“? Ved at gå imod fru Hanne Reintofts forslag kommer de til at stemme imod gratisprincippet og imod, at man skal trække lovforslaget tilbage. På den måde bliver to ting kædet sammen, som måske burde have været adskilt i debatten. Jeg håber, det alligevel bliver muligt at gennemføre en debat med partiet venstre, som er det eneste parti, der ikke har givet sig til kende endnu i dette spørgsmål: om gratisprincippet. Jeg håber ikke, at de politikere, som har givet til kende, at de går ind for gratisprincippet, efter om lidt at have stemt imod fru Hanne Reintofts forslag i fremtiden vil gå imod gratisprincippet.

Disse ord siger lidt om dagsordensinstitutionens utilstrækkelighed i den slags sager. Det er ubehageligt, dette her. Socialistisk folkeparti er principielt for gratisprincippet; mener principielt, at loven bør trækkes tilbage, og selvfølgelig stemmer vi for fru Hanne Reintofts dagsorden; men vi mener, at den måske kan forplumre vandene, og det er lidt ærgerligt.

Kjær Rasmussen: Jeg synes ikke, det lykkedes fru Grethe Philip at overbevise mig om, at der er harmoni mellem hendes teori og hendes praksis. Det, vi er gået ind for, er udarbejdelse af forslag med det af os og af fru Grethe Philip ønskede mål, nemlig vederlagsfri pladser. Men der er ingen, der siger, at det er forslag, som skal træde i kraft den dag i morgen eller i næste uge. Man kunne dog godt tænke sig, at man satte noget sådant i værk og lod det træde i kraft, når der var gået en vis årrække.

Med hensyn til det fremsatte dagsordensforslag kan jeg sige, at vi kan stemme for det. Dets indhold svarer meget godt til de

synspunkter, jeg gjorde gældende i første omgang.

Hanne Reintoft: Allerførst må jeg sige til socialministeren, at jeg er lidt forskrækket over den måde, man prøver at tælle de folkelige protester op på. Jeg ved ikke, hvilke beregninger man har gjort sig i socialministeriet, men jeg ved, at f. eks. i Herstedernes kommune — en ganske typisk kommune med vanskeligheder af denne art, en udflytterkommune med meget dyre huslejer, hvor mand og kone er nødt til at arbejde begge to, og hvor institutionerne er meget dyre — har 70 pct. af samtlige forældre protesteret, og det er dog nok værd at skrive sig bag øret.

Samtidig prøver man at bagatellisere, at en meget, meget lang række fagforeninger og fagforbund også har skrevet under på protesten, og man ligesom antyder, at de ikke har medlemmerne bag sig. Jeg tror, man skal være sig for at begynde på den slags ting. Jeg tror i og for sig ikke, regeringen ville sige det samme, hvis det var Arbejdsgiverforeningen, der havde protesteret. Man ville nok ikke antyde, at den ikke havde sine medlemmer bag sig. Når dansk fagbevægelse protesterer, tror jeg godt, socialministeren kan regne med, at man har sine medlemmer bag sig.

Også jeg studsede meget over denne faktiske usmagelige indblanding af personalets lønninger i sagen. Vores pædagoger er meget, meget lavt lønnede og har et meget højt timetal i forhold til pædagoger i mange andre lande. De ved også, at de absolut ikke får lønforbedringer gennem disse højere priser, ligesom vi alle sammen ved, at man ikke kan dække sig under, at pengene skal bruges til at bygge flere institutioner. Jeg synes, der er meget socialt i sigtet, når pædagogerne, lavtlønnede, som de er, og vel vidende, at de intet selv får ud af højere priser, støtter forældrene i en protest mod noget, der føles som en tung byrde.

Jeg kan heller ikke rigtig forstå denne pralen af dækningsprocenterne. Den er, kan jeg forstå nu, 19 — før blev der sagt 16 — hvad angår børnehavpladser. 60 pct. af vore kvinder er udearbejdende. Det er så skræmmende en urimelighed i forhold til de udearbejdende kvinder, at man ikke på